

THRILLER

Motýlí *křídla*

VERONIKA BICKER

 FRAGMENT

THRILLER MOTÝLÍ KŘÍDLA

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Alice Moon – Krvavá romance – Polibek nesmrtelnosti

Manuela Martini – Thriller – Mrazivé léto

Eden Maguire – Krásní mrtví – Jonas

Gabriella Poole – Temná akademie – Vyvolení

Veronika Bicker

Thriller – Motýlí křídla – e-kniha

Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez písemného
souhlasu majitelů práv.

Motýlí
křídla

THRILLER

Motýlí *křídla*

VERONIKA BICKER

 FRAGMENT

1. KAPITOLA

Sobota, 15. června 2005

Dnes jsem zabila člověka. Pořádně si neuvědomuju, co se vlastně přihodilo. Ruce se mi třesou, když na to pomyslím, a srdce buší tak prudce, že ho skoro slyším. Mám zimnici a zvedá se mi žaludek, ale to je možná tou vodkou. Před očima se mi ustavičně objevuje ten pohled: tělo, spousta krve, která mi připadá tak podivně neskutečná jako bezinkový sirup. Nevěděla jsem, že krev může vypadat takhle. Neměla jsem ani potuchy, že člověk jí má v sobě tolik. Nemůžu dál, musím to skončit. Jen se bojím, že už je pozdě.

„Už jsi to slyšela?“ Vivienne se k ní rozběhla, sotva Elena vkročila na školní dvůr. V tváři se jí zračilo rozčilení, jaké Elena u své nejlepší přítelkyně dosud nezažila. Za ní uháněla Nina, o trochu pomaleji, ale neméně vzrušeně.

„Co jsem měla slyšet?“ zeptala se Elena, když k ní Viv zadýchaně doběhla, a přehodila si batoh z pravého ramene na levé a snažila se nevypadat příliš zvědavě.

„Našla se mrtvola, dole v lese mezi Frankenachem a Lensbergem, u hlavní silnice. Zakopl o ni lesníci!“

Vivienne se přímo zajíkala, jako by její život závisel na tom, jak rychle novinku Eleně vyklopí. Tváře jí zrudly a oči zářily, její vlasy zas jednou připomínaly obrovskou změt světlých prstýnků. Naštvaně si je pročísla prsty, ale tím to jen zhoršila.

„Víš se, kdo to je?“ Elena dělala maximum pro to, aby její hlas zněl úplně klidně a vyjadřoval jen mírný zájem. Jako by ji to vůbec nenapadlo, jako by hlavní silnice pro ni vůbec nic neznamenala. *Nerozbrečím se. Zvládnou to!* Nina, která se k nim mezitím přidala, pokrčila rameny. „Nikdo místní.“ Odhodila si dlouhé hnědé kadeře z tváře a zvědavě si ji změřila od hlavy k patě. „Nějaká cizí holka. Nejspíš ji někdo přejel. Možná nehoda. Řekni, není to úplně...“ Elena se napůl odvrátila a Nina rázem zmlkla.

Elena se zadívala přes hlavy kamarádek na školní budovu. Šedá, nepříjemná, betonová kostka jí připadala ještě míň lákavá než obvykle. Dokonce ani sluneční paprsky na tom nedokázaly nic změnit. Jako by se za jejími okny skrývala jen temná nicota. Elena se kousla do spodního rtu, aby zadržela slzy, které jí vhrkly do očí. Rychle se znovu podívala na ostatní.

Viv zmateně žmoulala jednu z kadeří. Nina shodila z ramene růžový kytíčkový batoh a soustředěně se v něm přehrabovala, jako by to byla nejdůležitější věc na světě. Když postřehla, že se na ni Elena dívá, zvedla hlavu a rozpačitě zamžourala.

„Určitě to byla nehoda,“ ujistila ji.

„Nesmysl,“ vmísil se nečekaně do rozhovoru někdo za nimi. Elena se nemusela ohlédnout, aby zjistila, kdo to je. Ten hlas zněla velice dobře. Timo, její samozvaný zachránce ve všech životních situacích. Letmo se usmála, když k ní přistoupil a přátelsky ji šťouchl do boku. Timo sice býval mnohdy dětinský, ale občas jí rozuměl víc než ostatní.

„Tohle tělo bylo zahrabané, někdo ho schoval. To nebyla obyčejná dopravní nehoda.“ Udělal dramatickou přestávku a rozhlédl se kolem sebe, aby se ujistil, že má plnou pozornost všech přítomných. „Byla to vražda.“

Dosáhl, čeho chtěl. Nina přiměřeně zděšeně zalapala po dechu a Elena sebou trhla. Vivienne se zatvářila kriticky, zastrčila si prsty za pásek džínových kraťasů a zhoupala se na patách dopředu

a dozadu. „To je pitomost, Timo. Tím chceš říct, že tu pobíhá vrah?“

Chlapec pokrčil rameny, usmál se jedním koutkem a ukazovákem si posunul brýle na nose. „Říkám jen to, co je pravda. Tu mrtvolu někdo schoval. Vím to od táty.“

Vivienne lehce obrátila oči v sloup a mrkla na Elenu. Timo nevynechal jedinou příležitost, aby se nezmínil o svém otci – policistovi.

Ale udělat dojem na Ninu bylo mnohem snazší. S vystrašeným výrazem se rozhlížela, jako by se zpoza nejbližšího keře měl vyřítit vrah. Timo však sledoval Elenu a zjevně čekal, že s ním bude souhlasit.

Už skoro před půlrokem se totiž do Eleny hrozně zabouchl. Neušlo to nikomu, kdo má oči, i když Elena předstírala, že si toho nevšimla. Měla Tima ráda, ale nic víc. Jenže se mu to neodvažovala říct, protože se bála, že by ho ztratila jako kamaráda.

„Vážně, Timo, nedělej z toho větší drama, než jaké to ve skutečnosti je,“ usadila ho a pokoušela se napodobit Viviennin chladný tón. Potají mu ale byla vděčná, že odvedl hovor jiným směrem. „Určitě to byla nehoda.“ Stejně jako u Laury. Naštvaně tu myšlenku zahнала. Musí konečně přestat ustavičně myslet na Lauru. Je mrtvá, na tom se nedá nic změnit.

„Už zvonilo,“ oznámila najednou Vivienne. Elenu už po několikáté napadlo, že jí přítelkyně dokáže číst myšlenky a že ji chtěla rozptýlit. „Musíme dovnitř.“

Vděčně přikývla, znovu si přehodila batoh na druhé rameno a vydala se ke školnímu vchodu.

„Hej, Grevensteine, už se zase motáš kolem těch holek? Kdes nechal panenky?“ zazněl znenadání školním nádvořím Lucasův hlas a Elena koutkem oka postřehla, jak sebou Timo lehce trhl. Taký si už mohl na ty pitomce zvyknout. Tihle kluci jsou občas směšní.

„Greve, nevezmeš si příště šaty jako tvý kamarádky?“ Tohle byl Daniel. Nina, která jako jediná z nich opravdu měla na sobě šaty, se zatvářila uraženě. Viv tiše zanađávala a tvářila se, jako by chtěla někomu zakroutit krkem. Timo sklopil hlavu. Elena se natáhla po jeho ruce a letmo ji stiskla.

„Vykašli se na ně, jsou to ubožáci,“ zašeptala mu.

„Zamilovaný šuškáni?“ komentoval její počínání Lucas a Daniel si hned přisadil: „Koukej, jak se drží za ručičky.“

Elena pustila Timovu ruku a naštvaně se otočila s rukama v bok. „Laskavě vypadněte a nechte nás na pokoji!“

„Grevu brání jeho přítelkyně,“ zavtipkoval Daniel, ale neznělo to přesvědčivě. Elena byla o hlavu větší než on a už mu jednou předvedla, že je i silnější. Když udělala krok směrem k posměváčkům, rychle couvli. V plandavých skejťáckých kalhotách vypadali ještě drobnější, než ve skutečnosti byli, ale to si zjevně neuvědomovali. Z bezpečné vzdálenosti znovu na Tima zakřičeli: „Mazlíčku!“ a pak zmizeli ve školní budově.

Timo protáhl oblče. „Nemusíš mě pořád bránit.“ Tvářil se rozpačitě, ale i trochu vyčítavě. Elena se na něj nechápavě zadívala. Copak mu přescočilo? Neměl by jí spíš poděkovat?

„Tak to laskavě příště udělej sám!“ vyjela na něj Vivienne, popadla kamarádku za ruku a vlekla ji za sebou. „No tak, hni se přece!“

Když konečně vešly do třídy, nikdo neseseděl na svém místě. Všude postávaly diskutující skupinky. Paní Bachová, Elenina učitelka němčiny, se ve třídě marně snažila nastolit pořádek. Až když žáky požádala o klid potřetí, začali se rozcházet do lavic. V tom zmatku by se Eleně podařilo zamaskovat pozdní příchod, ale tuhle šanci jí rychle zmařil nepřeslechnutelný hlas.

„Koukejte, naše princezna už dorazila. Nejspíš jí připadáme tak nesnesitelní, že chodí co nejpozdějc.“

Melanie. Ta mrcha. Elena obrátila oči v sloup. Nikdy jí nejspíš neodpustí, že se nějaký kluk zajímá o ni, a ne o Mellu. Od té chvíle na Elenu neustále nasazuje, že je příliš nafoukaná, než aby chodila na večírky spolužáků. Ale ona přitom má úplně jiné důvody. Možná by si Melanie měla zkusit popovídat s Eleninou matkou. Elena vůbec nemá náladu vysedávat pořád doma.

Vivienne se po ní rychle ohlédla, ale Elena její varování nepotřebovala. Mellu naprosto ignorovala, posadila se a začala se přehrabovat v batohu, aby našla učebnici němčiny. Nemínila se nechat vytočit. Dneska ne.

Dopoledne se příšerně vleklo. Z látky, kterou se jim učitelé snažili vysvětlit, Elena nevnímala skoro nic. Vyučování se pro ni rozplynulo v neurčitý šum. Většinu hodin proseděla s opřenou bradou, zírala z okna a myslela na Lauru. Vlastně na ni vůbec vzpomínat nechtěla, trvalo celou věčnost, než se jí podařilo, aby se den co den aspoň jednou nerozbrečela, zvláště doma, nebo když uviděla nějakou věc, která by se Lauře líbila. Jenže ta vzpomínka se jí prostě vynořila z paměti a Elena ji nedokázala potlačit.

Už je to skoro rok. Ale vidí to před sebou, jako by se to stalo včera.

Laura byla celý večer v tahu a mámu popadl amok. Elena seděla na nejvyšším schodě a poslouchala, jak matka telefonuje s policií. Zase. Jasně si dokázala představit, co úředník říká. *Laura se vrátí. Děláte si zbytečné starosti*, říkali jí pokaždé, když volala. Poslední dobou se to opakovalo častěji. A Laura pochopitelně pokaždé domů přišla.

Elena většinou matčin strach nechápala. Ještě nikdy se žádné z nich nestalo nic vážnějšího, zvláště ne když byly ve vesnici. Laura se jí snažila vysvětlit, že to nějak souvisí s jejich otcem, ale to Elenu nepřesvědčilo. Proč si máma myslí, že udělají stejnou chybu jako táta? Nemají k tomu sebemenší důvod.

Jenže tentokrát i Elena tušila, že nejspíš něco není v pořádku. Laura slíbila, že s ní pojedje do kina. Stejně si prý musí ve městě něco zařídit, prohlásila. Už dlouho spolu nic nepodnikly a Elena se na ten výlet hrozně těšila. Laura by svůj slib nikdy jen tak neporušila, jen aby mohla zůstat večer déle venku. To se jí nepodobalo.

Elena stála celý večer u okna a vyhlížela ji. I když jí máma už dávno řekla, aby šla do postele. Stála tam a zírala do noci. Dvakrát zatelefonovala Lauře na mobil, ale ozvala se jí jen schránka.

Krátce před půlnocí na dvoře zastavilo policejní auto. Maják mělo vypnutý a Elena najednou věděla, že se stalo něco hrozného. Tiše vyklouzla z pokoje, a když máma otevřela dveře, naklonila se přes zábradlí schodiště. Policista ani nemusel zazvonit. Elenina matka celou dobu čekala v přízemí.

Elena napjatě naslouchala tlumeným hlasům. Policista i matka mluvili tiše, aby ji neprobudili, jenže ona stejně nemohla spát. „Nehoda...“ zaslechla, „...alkohol... hlavní silnice...“ Čekala na slovo *nemocnice*, ale to se neozývalo, a pak se máma rozplakala. Elena vklouzla zpět do postele. Laura už nikdy nepřijde.

Plakala sama ve tmě, dokud neusnula. Až druhý den ráno jí matka vyprávěla o Lauřině smrti.

„Až nám i slečna Hennová laskavě věnuje svou pozornost, budu pokračovat.“ Hlas učitele matematiky vytrhl Elenu ze vzpomínek. Zděšeně se pokoušela najít hlubší smysl ve vzorcích, které se mezitím objevily na tabuli. Ale učitel se vzápětí znovu zabral do svých rovnic, jako by ji nikdy nenapomenul. Zjevně se rozhodl, že ji nechá na pokoji. Elena naštvaně stiskla rty. Nejspíš ví, jak na tom je, a snaží se ji šetřit. Další, který jí nedůvěřuje.

Chvilí se snažila sledovat výklad, ale pak se jí myšlenky znovu rozeběhly.

Laura. Elena zamyšleně přejela prstem po samolepce s motýlkem, kterou jí sestra nalepila na penál. Laura ustavičně někam lepila nebo kreslila motýly. Bylo to takové její logo. Měla je dokonce i na skútru.

Elena si vzpomínala, jak se usmívala, když na tom skútru odjížděla. Vybavila si i to, že jí ten úsměv připadal trochu smutný, ale možná si to jen namlouvá, protože Laura krátce nato zemřela. Na stejné silnici jako ta neznámá dívka. Kdo to asi je? Zabil ji někdo? V duchu viděla obraz dívky, která se hodně podobala Lauře. Dívka v bílých letních kalhotách s pестrobarevnou halenkou, jakou měla tehdy na sobě Laura.

Nemá to smysl, myšlenkami dřív nebo později stejně zas skončí u Laury. Elena stěží zadržovala slzy. Ještě že matika je už poslední hodina. Možná by měla vypadnout domů. To se vážně nedá vydržet. Jenže doma by to nebylo o nic lepší a navíc stejně nemá na chození za školu odvalu.

„Tak půjdeš?“

„Cože?“ Elena jako v transu vyběhla ze školních vrat, hlavu stále plnou vzpomínek. Zmateně se podívala na Vivienne. Vůbec netušila, oč jde.

„Ptala jsem se, jestli půjdeš k nám. Něco sníme a pak se budeme učit děják. Přece jsme se na tom dohodly, ne?“

Jasně, zítra píšou písemku. Elena se chtěla mámy zeptat, jestli by se mohla jít učit k Viv. Jenže ta měla včera tak hroznou náladu, že si netroufla.

„Zapomněla jsem se zeptat,“ zalhala. „Máma by se zbláznila, kdybych jí o tom předem neřekla.“ Aspoň v tomhle nelhala.

Vivienne si povzddechla. „Tvoje máma je cvok.“ Hodila si těžkou koženou tašku na ramena a postěžovala si. „Tohle mě jednou zabije.“

Elena pokrčila rameny. „Dorazím později. Snad to vyjde. Nějak už to zvládnou.“ Jen doufala, že se jí to podaří. Máma v zásadě

neměla nic proti tomu, aby chodila k Vivienne, ale musela to nahlásit aspoň den předem. A kdyby tušila, že si potom chtějí jít s Timem zaplavat do školního bazénu, šlela by. Považovala každého kluka za potenciální nebezpečí, dokonce i Tima.

„To říkáš pořád. A většinou nedorazíš,“ odsekla Viv.

„Tentokrát jo. S mámou to nějak skoulím,“ odvětila Elena trochu našťavaně. Snad o ní teď nezačne pochybovat i Vivienne? „Vážně,“ dodala, když se na ni Vivienne pochybovačně zadívala.

„Tak jo.“ Vivienne pokrčila rameny a letmo ji objala. „Tak se zatím měj.“

Elena jí zamávala a pospíchala domů.

Na návsi před kostelem se potloukala parta mladých. Dva z nich posedávali na okraji kašny a kouřili, zbývající pětice se více či méně elegantně rozsadila na asfaltu. Elena znala jménem jen Kevina a Vanessu, s nimiž chodila na základku. Ti ostatní byli starší, někteří z nich budou letos ve škole končit. Bezděky sklopila hlavu a snažila se je nenápadně obejít. Nerada to přiznávala, ale tahle parta jí tak trochu naháněla strach. Její členové se ustavičně snažili vyprovokovat hádku. Chovali se, jako by jim vesnice patřila a nikdo jim neměl co poroučet. Elena jen doufala, že se jí kolem nich podaří nepozorovaně proklouznout. Jenže to se spletla.

Jeden z chlapců zahvízdal. Neohlédla se, naopak přidala do kroku.

„Hej, Eleno!“ poznala Vanessin hlas. Dřív měla Vanessu docela ráda. Bydlela naproti Vivienne, a tak si občas hrávaly ve třech, ale od té doby, co chodila s touhle partou, byla přímo nesnesitelná. Elena neodpověděla.

„Slyšelasi už o té mrtvole? Určitě nevypadala k světu. Stejně jako tvoje ségra.“ Někdo se zasmál.

„Ta nevypadala k světu ani předtím.“ Další výbuch smíchu.

„Myslíš, že tam je ještě to tratoliště krve?“

Elena pokrčila rameny, protože měla pocit, že musí nějak zareagovat. Doufala, že jsou příliš líní, než aby vstali a odřízli jí cestu. Už byla skoro na druhém konci návsi. Dál se zarputile dívala do země.

„Já bych docela chtěl vidět nějakou mrtvolu...“ Kevin. Ale mluvil tiše, spíš ke kamarádům než k Eleně. Zjevně už je nezajímala.

Zhluboka si oddechla a zahrnula do nejbližší boční ulice. Připadalo jí, že o vlasek unikla neštěstí.

Kdykoli Elena zahlédla jejich dům, měla pocit, že v něm straší. Sama netušila proč. Pestrobarevné květiny v předzahrádce zářily vřdycky trochu příliš, ostříhané keře a čerstvě natřené zábradlí budily dojem, že mají odpoutat pozornost od nějakého temného tajemství.

Uvnitř to nebylo o moc lepší. Veselé barvy nových tapet vůbec nevnímala. Dokonale čisté dlaždičky a málem puntičkářský pořádek jen zdůrazňoval, že v pořádku není vůbec nic. Bez ohledu na to, jak hlasitě máma pustila rádio, Eleně dům připadal strašlivě tichý, bez Laury.

„Kde jsi byla? Dělal jsem si starosti,“ uslyšela Elena, jen co otevřela dveře. Ustavičně tatáž otázka. Ustavičně stejný tón – pláčtivý, vyděšený. Matka stála na setmělém schodišti, zteplá jako Elena, ve slušivém smetanovém kostýmu, jakoby vystřiženém z módního žurnálu. Nejspíš se před chvílí vrátila z práce. Působila nervózně. Možná se doslechla o té mrtvé dívce.

Elena pohodila rameny. Taky co na to má říct, vždyť se vrátila ve stejnou dobu jako obvykle.

„Nelíbí se mi, že chodíš domů tak pozdě.“ Už zase. *Proč je taková? Přece ví, že jsem opatrná. Mně se ještě nikdy nic nestalo.*

Cítila, jak se v ní probouzí zlost, a rychle ji zas potlačila. Pošla pár kroků k matce, naklonila se a jemně ji políbila na tvář.

„Nedělej si starosti, mami, nic se mi nestane.“

Nezdálo se, že by tím matku uklidnila, ale přesto se unaveně usmála. Rozhovor je u konce. Teď jí máma dá pokoj, než dovaří oběd.

„Půjdu nahoru.“ Elena se otočila a vyběhla po schodech nahoru dřív, než matka mohla něco namítnout. Pryč odtud. Nedokázala vydržet ten její zkormoucený pohled.

Zavřela za sebou dveře pokoje a vrhla se na postel. Na okamžik přivřela oči a zhluboka se nadechla. Poslední dobou ji rozhovor s matkou vždycky našťval. Našťval, rozesmutnil a probudil v ní pocit bezmoci. Dřív tu aspoň byla Laura a pomáhala jí vzepřít se matčiným obavám, ale co zemřela, všechno je mnohem horší.

Elena cítila, jak ji začínají pálit oči, a rychle je zas zavřela. Nebudeš brečet! poručila si. Dost na tom, že se máma rozpláče pokaždé, když přijde řeč na Lauru. Elena zírala na zeď a pokoušela se myslet na něco hezkého. Pohledem bezcílně klouzala po fotografiích, které si upevnila nad postelí. Laura a ona před termitím hnízdem. Savana přerušovaná akáciemi. Zebry. Džíp připravený na safari.

Pomohlo to. Afrika vždycky pomůže. Proto si tam Elena ty fotky dala. Dřív tam bývaly jiné. Záběry z domova, táty a mámy, lesní svah, na kterém sáňkovali, první školní den. Pak, když Laura odešla, Elena fotografie sundala a rozvěsila tam obrázky z Afriky. Kdykoli zatoužila být daleko odtud, prohlížela si je. Někdy se jich stačilo jen dotknout, aby unikla, vznesla se k obloze a přistála v savaně. Stala se z ní badatelka, fotografka, ošetřovatelka zvířat. Nebyla jen Lauřina sestra Elena, protože Laura už neexistovala.

Vtom zazvonil telefon a ona musela z Afriky zpět. Napřed zůstala ležet a nechala ho zvonit. Ať ho zvedne máma. Ona na to nemá náladu. Jenže volající to nevzdával. Telefon zvonil a zvonil. Matka si toho nevšímala.

Elena otráveně vstala z postele, otevřela dveře pokoje a znechuceně kráčela k přípojce v horním patře.

„Haló? Elena Hennová.“

Ticho. Spíš vytušila něčí dech, takřka neslyšný.

„Haló?“ opakovala.

Zase ticho. A nepatrný šelest dechu. Žaludkem se jí šířil zvláštní pocit jako hustý med.

O takových telefonátech už slyšela vyprávět. Narušení lidé, kteří tráví čas obtěžováním mladých dívek. Aspoň takhle to říkala máma. Jenže Elenu nikdy nenapadlo, že by se jí něco takového mohlo stát. Pokoušela se vzpomenout si, co se má v takovém případě dělat.

„Mně strach nenaženete!“ vyhrkla nakonec do sluchátka. Tajně doufala, že její hlas zněl stejně lhostejně jako Viviennin. Ta to ovládala přímo fantasticky. Elena cítila, jak se jí chvějí ruce. Sevřela pěsti a znovu je otevřela. Tím se to trochu zlepšilo.

„Kdo to byl?“ zeptala se matka zdola. Dokonce i při této prosté otázce jí v hlase zazněly obavy. Elena byla na chvíli v pokušení říct jí pravdu. Ale to nemělo smysl, máma by se jen rozčílila.

„Vivienne,“ odpověděla.

„Aha.“ V duchu viděla, jak matka uklidněna přikyvuje a vrací se do kuchyně. Zamyšleně zůstala stát u telefonu. Neměla by zavolat Viv a říct jí o tom telefonním maniakovi? Nebo třeba Timovi? Ale pak se rozhodla, že to nebude přehánět. Radši na to zapomenout. Momentálně existuje tolik věcí, na které by chtěla zapomenout, že na jednom telefonátu už nesejde.

Matka si zapnula rádio. Zřejmě asi zas myslela na Lauru, protože jinak by je při jídle zapnuté nenechala. Elena se v duchu ptala, kdy si máma konečně přestane dělat výčitky. Nejspíš nikdy. Mlčky do sebe házela jídlo, zatímco jí máma povídala něco o své práci. Její nepřirozená veselost jen potvrzovala Elenino podezření. Chce se rozptýlit. V rádiu se ozvala znělka zpráv. Matka hned zmlkla a obrátila se k přístroji. Elena měla občas